

Een van mijn geliefde teksten is een fragment uit het mystieke dagboek van Dag Hammarskjöld:

Merkstenen

Nu. De vrees overwonnen – vrees voor de anderen, voor mezelf, voor de duisternis daaronder: aan de grens van het ongehoorde. Hier eindigt het bekende. Van de overzijde vervult een geheime kracht mij met de mogelijkheid van haar oorsprong. Hier wordt verlangen gelouterd tot openheid: iedere daad voorbereiding, iedere keuze een ja aan het onbekende. Door de plichten van het uiterlijke leven verhinderd om me neer te buigen over de diepte – maar in die plichten langzaam getraind, om met vormende kracht in de chaos neer te dalen, waaruit de geur van de witte woudbloem de belofte aandraagt van een nieuwe saamhorigheid. Aan de grens – Als je zover gekomen bent dat je geen antwoord meer verwacht, zul je eindelijk zó kunnen geven, dat de ander kan ontvangen – en zich over het geschenk kan verheugen. Wanneer de minnaar zelf bevrijd is van afhankelijkheid van zijn geliefde, omdat zijn liefde gerijpt is tot een stralend licht, welks wezen bestaat uit de ontbinding van het eigen ik in licht – dan zal ook de geliefde voltooid worden omdat zij vrij wordt van haar minnaar.